

TEPIEXOMENA

16

Μέρος **πρώτο:**

εκτός
ορίων

58

Μέρος **δεύτερο:**

Όρες τη συχνότητά σου

88

Μέρος **τρίτο:**

χωματόδρομοι
και
λεωφόροι

124

Μέρος **τέταρτο:**

η ΤΕΧΝΗ
της ελεύθερης
ΚΑΤΑΒΑΣΗΣ

174

Μέρος **πέμπτο:**

[ΥΡΙΣΕ [ΕΛΙΔΑ

220

Μέρος **έκτο:**

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΔΕΝ
ΨΑΧΝΕΙ ΤΟΝ ΣΤΟΧΟ,
Ο ΣΤΟΧΟΣ
ΕΛΚΕΙ ΤΟ ΒΕΛΟΣ

246

Μέρος **έβδομο:**

κράτα ΓΕΡΑ,
μην ΥΠΟΧΘΕΙΣ

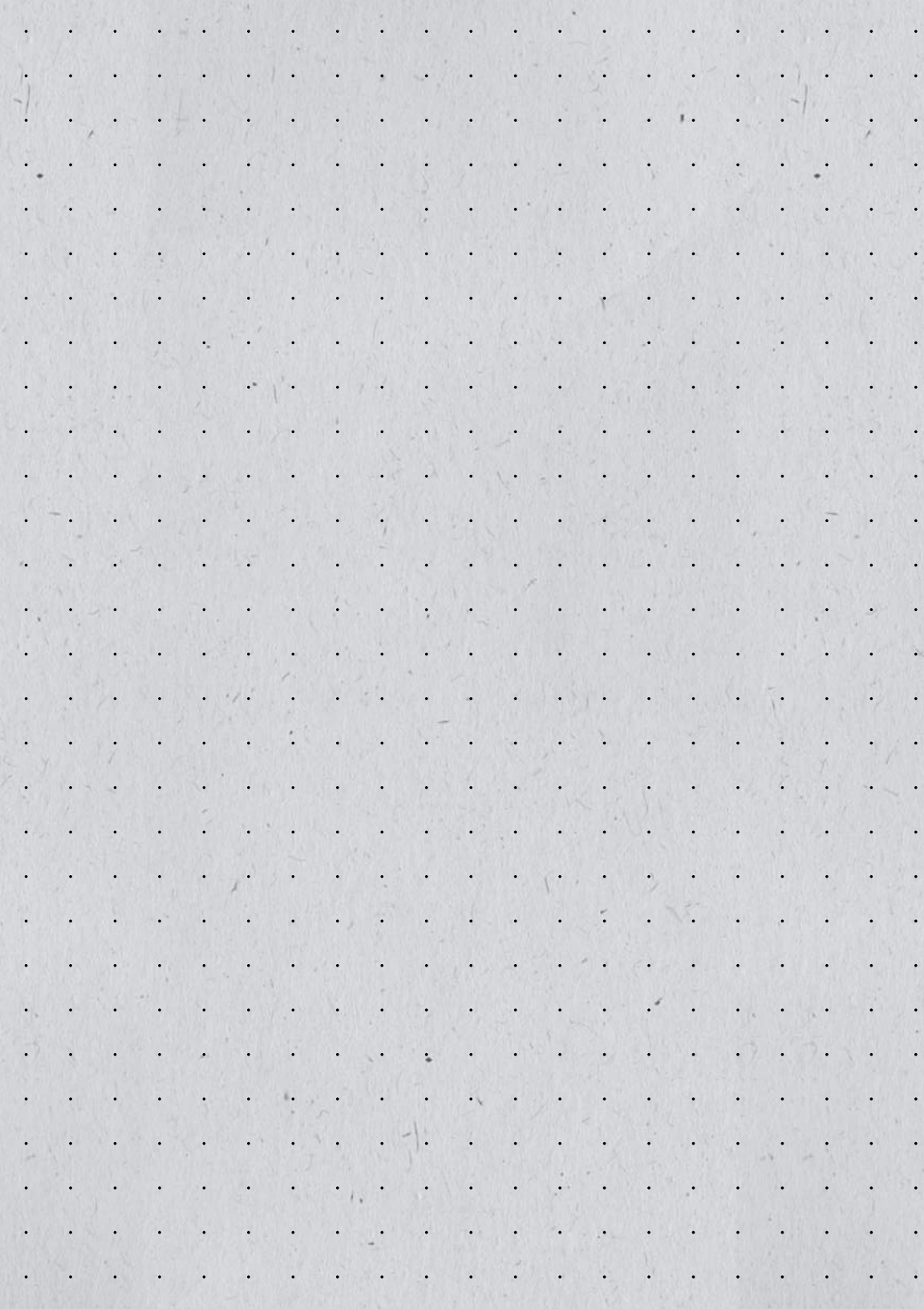
270

Μέρος **όγδοο:**

ΖΗΣΕ ΤΟΝ
ΜΥΘΟ σου

μέρος πρώτο

ΕΚΤΟΣ ΟΡΙΩΝ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΣ, 1974

Ο ΜΗΑΜΠΑΣ ΜΟΛΙΣ ΕΙΧΕ ΓΥΡΙΣΕΙ από τη δουλειά. Το λαδωμένο μπλε πουκάμισό του είχε ήδη μπει στο πλυντήριο κι εκείνος καθόταν στην κορυφή του τραπεζιού φορώντας το αμάνικο μπλουζάκι του. Πεινούσε. Τα αδέρφια μου και εγώ είχαμε φάει ήδη, και η μαμά έβγαλε το ξαναζεσταμένο πιάτο από τον φούρνο και το έσπρωξε μπροστά του.

«Λίγο περισσότερο πουρέ, γλυκιά μου», είπε, καθώς έπεφτε με τα μούτρα.

Ο μπαμπάς μου ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας. Είχε ύψος 1,95, ζύγιζε 130 κιλά και έλεγε πως, «αν αδυνατίσω, αρπάζω κρουαγιέ». Στα σαράντα τέσσερά του χρόνια, αυτά τα 130 κιλά ξεχειλίζουν από διάφορα σημεία που, εκείνο το βράδυ, η μαμά μου δεν ήθελε ούτε καν να τα βλέπει.

«Σίγουρα θέλεις περισσότερο πουρέ, ΧΟΝΤΡΕ;» γάβγισε.

Χώθηκα πίσω από τον καναπέ στο σαλόνι, αρχίζοντας να νιώθω νευρική.

Αλλά ο μπαμπάς, με το κεφάλι κατεβασμένο, συνέχιζε να τρώει σιωπηλός.

«Κοίτα πώς είσαι, κοίτα την κοιλιά σου έχεις. Φάε, φάε, ΧΟΝΤΡΕ», συνεχίσει να φωνάζει, καθώς έριχνε τεράστιες ποσότητες πουρέ στο πιάτο του.

Αυτό ήταν. ΜΠΟΥΜ! Ο μπαμπάς έδωσε μια στο τραπέζι, σηκώθηκε και

άρχισε να την κυνηγάει. «Γαμώτο, Κέιτι, ξεπατώνομαι στη δουλειά όλη μέρα, γυρίζω σπίτι, και θέλω απλώς να φάω ένα ζεστό πιάτο φαί με ηρεμία!»

Η φάση είχε μόλις ξεκινήσει. Τα αδέρφια μου ήξεραν τι θα ακολουθούσε, κι εγώ το ήξερα. Η μαμά επίσης ήξερε, γι' αυτό έτρεξε στο τηλέφωνο τοίχου στην άλλη πλευρά της κουζίνας για να καλέσει το 100.

«Δεν μπορείς να φύγεις μόνη σου, έτσι δεν είναι, Κέιτι;» γρύλισε ο μπαμπάς μου μέσα από τα δόντια του, με τεντωμένο τον δείκτη του χεριού του καθώς βάδιζε προς το μέρος της.

Όπως πλησίαζε, η μαμά άρπαξε το ακουστικό του τηλεφώνου από την επιτοίχια βάση και τον χτύπησε στο πρόσωπο.

Η μύτη του μπαμπά έσπασε, ξαφνικά υπήρχε αίμα παντού.

Η μαμά έτρεξε σε ένα ντουλάπι, έβγαλε ένα μαχαίρι τριάντα εκατοστών και τον κοίταξε προκλητικά. «Έλα, λοιπόν, ΧΟΝΤΡΕ! Θα σε κόψω στα δύο, από τα μπαλάκια ως το ξεροκέφαλό σου!»

Έτρεχαν γύρω γύρω, κυνηγώντας ο ένας τον άλλον στη μέση της κουζίνας, η μαμά κραδαίνοντας τη λεπίδα, ενώ ο μπαμπάς, με τη μύτη του γεμάτη αίμα, άρπαξε ένα μισογεμάτο μπουκάλι κέτσαπ Heinz από τον πάγκο, το άνοιξε και το κράδαινε, όπως έκανε εκείνη με το μαχαίρι.

«Έλα, λοιπόν, ΧΟΝΤΡΕ!» τον προκάλεσε πάλι η μαμά. «Θα σ' ανοίξω ΣΤΑ ΔΥΟ!»

Παίρνοντας θέση ταυρομάχου της συμφοράς, ο μπαμπάς άρχισε να πυροβολεί κέτσαπ στο πρόσωπο και το σώμα της μαμάς. «Touché» είπε, χοροπηδώντας δεξιά κι αριστερά.

Όσο περισσότερο κέτσαπ της έριχνε, αποφεύγοντας παράλληλα το μαχαίρι της, τόσο περισσότερο εκνευριζόταν η μαμά.

«Touché ξανά!» συνέχιζε να την πειράζει, καθώς κατάφερε να «γράψει» ακόμα μια κόκκινη λωρίδα πάνω της, αποφεύγοντας άλλη μια επίθεση.

Γυρόφεραν για λίγο ακόμα, ώσπου ο εκνευρισμός της μαμάς μετατράπηκε τελικά σε κόπωση. Καλυμμένη, πλέον, με κέτσαπ, άφησε το μαχαίρι, στάθηκε όρθια και άρχισε να σκουπίζει τα δάκρυά της, προσπαθώντας να ξαναβρεί την ανάσα της.

Ο μπαμπάς πέταξε το κέτσαπ, χαλάρωσε τη στάση του ταυρομάχου και σκούπισε με το χέρι το αίμα που έσταξε από τη μύτη του.

Με το βλέμμα τους χαμηλωμένο, έχοντας πλέον παραδώσει τα όπλα, κοίταξαν ο ένας τον άλλον για μια στιγμή, την ώρα που η μαμά έβγαζε το κέ-τσαπ από τα υγρά μάτια της και ο μπαμπάς στεκόταν ακίνητος, με το αίμα να στάζει από τη μύτη του. Δευτερόλεπτα αργότερα, πλησίασαν ο ένας τον άλλο και αγκαλιάστηκαν με ζωώδη ορμή. Γονάτισαν, και τότε, μέσα στο γεμάτο αίματα και κέτσαπ πάτωμα... έκαναν έρωτα. Ένα κόκκινο έγινε **πράσινο**.

Έτσι επικοινωνούσαν οι γονείς μου.

Γι' αυτό η μαμά έδωσε στον μπαμπά πρόσκληση για τον ίδιο τους τον γάμο λέγοντας: «Έχεις 24 ώρες για να αποφασίσεις, ενημέρωσέ με».

Γι' αυτό παντρεύτηκαν τρεις φορές και χώρισαν δύο – μεταξύ τους.

Γι' αυτό ο μπαμπάς έσπασε το μεσαίο δάχτυλο της μαμάς τέσσερις φορές, ώστε να το απομακρύνει από το πρόσωπό του.

Έτσι αγαπούσαν ο ένας τον άλλον.

**ο χρυσός κανόνας
και τα πάντα με μέτρο**

Δύο ρητά, που συχνά θεωρούνται
γενικοί κανόνες για τη ζωή.

Υπάρχει ένα παραθυράκι στο καθένα
από αυτά.

Μερικές φορές οι άνθρωποι δεν θέλουν
να κάνουν ό,τι θέλεις να κάνεις εσύ.

Κι ό,τι ανοίγει την όρεξη σε κάποιον
προκαλεί δυσπεψία σε κάποιον άλλο.

Η γενιά των Μακόναχι μετανάστευσε από την Ιρλανδία στο Λίβερπουλ της Αγγλίας, κι από εκεί στο Λιτλ Ροκ της Δυτικής Βιρτζίνια και στη Νέα Ορλεάνη. Δεν υπάρχει τίτλος ευγενείας στο παρελθόν μας. Υπάρχουν όμως ζωοκλέφτες, τζογαδόροι των λιμανιών και ένας σωματοφύλακας του Αλ Καπόνε.

Ο μπαμπάς είναι από το Πάτερσον του Μισισσιπή, αλλά μεγάλωσε και ένιωθε οικεία στο Μόργκαν Σίτι της Λουιζιάνα.

Η μαμά είναι από την Αλτούνα της Πενσυλβάνια· πάντα βέβαια έλεγε ότι ήταν από το Τρέντον του Νιου Τζέρσεϊ, επειδή «ποιος θέλει να είναι από ένα μέρος ονόματι Αλτούνα;»

Έχω δύο αδελφούς. Ο μεγαλύτερος, ο Μάικλ, έχει το παρατσούκλι «Ρούστερ», κόκορας, επειδή, ακόμα κι αν κοιμηθεί στις 4:00 π.μ., ξυπνά πάντα χαράματα. Στα δέκα του, ζήτησε έναν μικρότερο αδελφό για δώρο γενεθλίων, οπότε η μαμά και ο μπαμπάς υιοθέτησαν τον Πατ από το Methodist Children's Home του Ντάλας, το 1963. Κάθε χρόνο οι γονείς μου πρότειναν στον Πατ να τον πάνε να συναντήσει τους βιολογικούς του γονείς. Εκείνος αρνούταν ώσπου, στα δεκαεννέα του, δέχτηκε.

Κανόνισαν, λοιπόν, τη συνάντηση και πήγαν οι τρεις τους στο σπίτι των βιολογικών γονιών του Πατ στο Ντάλας. Η μαμά και ο μπαμπάς περίμεναν στο αυτοκίνητο, ενώ ο Πατ χτύπησε το κουδούνι και μπήκε μέσα. Δύο λεπτά αργότερα ο Πατ βγήκε από το σπίτι και όρμησε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου.

«Τι έγινε;» τον ρώτησαν.

«Ήθελα μόνο να δω αν ο πατέρας μου είναι φαλακρός, επειδή τα μαλλιά μου αραιώνουν».

Πρώτος γάμος
12.22.54

Δεύτερος γάμος
12.18.59

Εγώ ήμουν ατύχημα. Η μαμά και ο μπαμπάς μάταια προσπαθούσαν για χρόνια να κάνουν μωρό, οπότε η μαμά, έως τον πέμπτο μήνα της εγκυμοσύνης, πίστευε ότι ήμουν όγκος. Όταν γεννήθηκα, ο μπαμπάς πήγε στο μπαρ αντί για το νοσοκομείο, επειδή υποψιαζόταν πως δεν ήμουν δικό του παιδί.

Όμως ήμουν.

Την πρώτη ξυλιά στον πισινό μου την έφαγα επειδή απάντησα στο όνομα «Ματ» στην παιδική χαρά («Δεν σε βαφτίσαμε έτσι!» φώναζε η μαμά μου), τη δεύτερη επειδή είπα «Σε μισώ» στον αδελφό μου, την τρίτη επειδή είπα «Δεν μπορώ» και την τέταρτη επειδή είπα ψέματα για μια κλεμμένη πίτσα.

Μου έχουν πλύνει το στόμα με σαπούνι επειδή έλεγα «σκατά», «γαμώτο» και «γαμήσου», αλλά σε πραγματικούς μπελάδες έμπαινα όταν χρησιμοποιούσα λέξεις ή έκανα πράγματα με τρόπο που θα μπορούσαν να με βλάψουν. **Λέξεις που πονάνε.** Λέξεις που με βοήθησαν να χτίσω αυτό που είμαι, επειδή ήταν κάτι περισσότερο από λόγια· ήταν προσδοκίες και συνέπειες. Ήταν **αξίες**.

Οι γονείς μου μού έμαθαν ότι για κάποιο λόγο πήρα το όνομά μου.

Με δίδαξαν να μη μισώ.

Να μη λέω ποτέ «Δεν μπορώ».

Να μη λέω ποτέ ψέματα.

ΑΝΑΨΕ ΠΡΑΣΙΝΟ, ΦΥΓΑΜΕ!

Οι λέξεις είναι της στιγμής
Οι προθέσεις έχουν δηλαδή

Οι γονείς μου δεν *ήλπιζαν* απλώς πως θα τηρήσουμε τους κανόνες, το *απαιτούσαν*. Μια ματαιωμένη προσδοκία πονάει περισσότερο από μια ματαιωμένη ελπίδα, ενώ μια εκπληρωμένη ελπίδα μάς κάνει πιο ευτυχισμένους από μια εκπληρωμένη προσδοκία. Η ελπίδα αποδίδει περισσότερο ως προς την ευτυχία και χρεώνεται λιγότερο ως προς την άρνηση, απλώς δεν είναι τόσο μετρήσιμη. Οι γονείς μου τη μετρούσαν.

Και, παρόλο που δεν υποστηρίζω τη σωματική τιμωρία, ξέρω ότι πολλά πράγματα από όσα δεν έπρεπε ως παιδί να κάνω τελικά δεν τα έκανα, επειδή δεν ήθελα να τις φάω. Ξέρω επίσης ότι πολλά πράγματα που *έπρεπε* να έχω κάνει ως παιδί τα *έκανα*, επειδή ήθελα τον έπαινο και τον θαυμασμό των γονιών μου. Οι συνέπειες λειτουργούν αμφίδρομα.

Προέρχομαι από στοργική οικογένεια. Μπορεί να μη συμπαθούσαμε πάντα ο ένας τον άλλον, μα πάντα αγαπιόμασταν. Αγκαλιαζόμαστε και φιλιόμαστε και παλεύουμε και τσακωνόμαστε. Δεν κρατάμε κακιές.

Προέρχομαι από μακρά γενιά ανθρώπων που παραβίαζαν τους κανόνες. Ελευθεριοτές εκτός ορίων που ανέκαθεν ψήφιζαν κόκκινο, επειδή πίστευαν ότι αυτό θα *αποτρέψει ίσως τους παραβάτες να μπουν παράνομα στην επικράτειά τους*.

Προέρχομαι από οικογένεια με αυστηρή πειθαρχία, όπου το καλύτερο είναι να ακολουθείς τους κανόνες, όπου να γίνεις *αρκετά άντρας για να τους σπάσεις*. Μια οικογένεια όπου έκανες ό,τι έλεγε η μαμά και ο μπαμπάς και, αν δεν το έκανες, δεν σε τιμωρούσαν, αλλά έτρωγες απλώς μία με τη ζώνη ή κανένα χαστούκι. Προέρχομαι από οικογένεια που θα σε πήγαινε στο αγαπημένο σου στέκι για τσιζμπουργκερ-και-μιλκσέικ για να γιορτάσετε όλοι μαζί το μάθημα που πήρες μετά τη σωματική σου τιμωρία. Ίσως σε τιμωρούσαν επειδή παραβιάσες τους κανόνες, αλλά σίγουρα θα σε τιμωρούσαν επειδή σε τσακώσανε. Ελαφρώς αναίσθητοι επιφανειακά, γνωρίζουμε πως ό,τι απλώς μας γαργαλάει συχνά προκαλεί μελανιά στους άλλους.

Είναι μια φιλοσοφία που με έκανε παίκτη, και με τις δύο έννοιες της λέξης. Δουλεύω σκληρά και μου αρέσει η κομπίνα. Είναι μια φιλοσοφία που γέννησε και μερικές υπέροχες ιστορίες.

Σαν καλό αγόρι του Νότου, θα αρχίσω από τη μαμά μου. Είναι μια πραγματική παίκτρια, ζωντανή απόδειξη ότι η αξία της άρνησης εξαρτάται από το επίπεδο της δέσμευσης που έχει κάποιος απέναντί της. Νίκησε δύο τύπους καρκίνου με δύο μόνο όπλα: ασπιρίνη και άρνηση. Είναι μια γυναίκα που λέει «Θα κάνω αυτό» πριν καν μπορέσει, «Τελείωσα» πριν καν αρχίσει, και «Θα είμαι εκεί» πριν λάβει την πρόσκληση. Φανατικά πιστή στην ευκολία και τις αντιπαραθέσεις, ήταν πάντα εχθρική απέναντι στο πλαίσιο και την εξέταση των πραγμάτων, επειδή απαιτούν συγκατάθεση. Μπορεί να μην είναι το εξυπνότερο άτομο στο δωμάτιο, μα δεν παραπονιέται.

Είναι ογδόντα οκτώ πλέον, και σπάνια κοιμάμαι *πιο αργά* από εκείνη ή ξυπνάω *πιο νωρίς*. Καθώς μεγάλωνε, περιορίσαμε τις εξόδους της, επειδή χόρευε ανεξέλεγκτα.

Κανείς δεν συγχωρεί τον εαυτό του γρηγορότερα από εκείνη, και γι' αυτό

δεν έχει άγχος. Κάποτε τη ρώτησα εάν πήγε ποτέ για ύπνο μετανιωμένη ή στεναχωρημένη για κάτι. Μου είπε χωρίς δεύτερη σκέψη: «Κάθε βράδυ, γιε μου. Απλώς, μέχρι να ξυπνήσω, το έχω ξεχάσει». Πάντα μας έλεγε: «Μην μπαίνετε σε ένα μέρος σαν να είστε υποψήφιοι αγοραστές, να μπαίνετε σαν να είστε ιδιοκτήτες». Προφανώς η αγαπημένη της λέξη στην αγγλική γλώσσα είναι το ναι.

Το 1977, η μαμά με δήλωσε στον διαγωνισμό «Little Mr. Texas» στην πόλη Μπαντέρα του Τέξας.

Κέρδισα ένα μεγάλο τρόπαιο.

Η μαμά κορνίζωσε τη φωτογραφία και την κρέμασε στον τοίχο της κουζίνας.

Κάθε πρωί που κατέβαινα για πρωινό έδειχνε την κορνίζα και έλεγε: «Κοίτα τον εαυτό σου, νικητή, είσαι ο Little Mr. Texas του 1977».

Πέρυσι, πέτυχα τη φωτογραφία στο λεύκωμά της και κάτι μου χτύπησε στο μάτι. Από περιέργεια, έκανα ζουμ στην επιγραφή πάνω στο τρόπαιο. Έγραφε «Επιλαχών».

Τηλεφώνησα στη βασίλισσα της σχετικότητας, τη μαμά μου, και της είπα: «Μαμά, όλη μου τη ζωή μου έλεγες ότι ήμουν ο Little Mr. Texas, αλλά στην πραγματικότητα ήμουν επιλαχών;». Απάντησε: «Όχι. Η οικογένεια του παιδιού που νίκησε είχε πολύ περισσότερα χρήματα από εμάς και του είχαν αγοράσει ένα φανταχτερό κουστούμι για τον διαγωνισμό. Εμείς αυτό το λέμε κλέψιμο. Όχι, εσύ είσαι ο Little Mr. Texas».

Μετά, το 1982, έλαβα μέρος στον διαγωνισμό ποίησης της Α΄ Γυμνασίου. Το βράδυ πριν από τη λήξη της προθεσμίας, έδειξα το ποίημά μου στη μαμά.

«Δεν είναι κακό, συνέχισε να το δουλεύεις», είπε.

Γύρισα στο δωμάτιό μου για να δουλέψω ένα ακόμα προσχέδιο.

Λίγες ώρες μετά, χαρούμενος με την πρόοδό μου, της το έδειξα ξανά.

Το διάβασε. Δεν είπε τίποτα.

«Λοιπόν, ποια είναι η γνώμη σου;» ρώτησα.

Δεν απάντησε. Αντ' αυτού, άνοιξε ένα σκληρόδετο βιβλίο σε μια σημειωμένη σελίδα, το έβαλε μπροστά μου, έδειξε σε ένα σημείο και μου είπε: «Αυτό πώς σου φαίνεται;».

«Αν το μόνο πράγμα που θα ήθελα να κάνω
ήταν να καθίσω και να σου μιλήσω...
θα με άκουγες;»

Ήταν από ένα ποίημα της Αν Άσφορντ.

«Μου αρέσει», είπα. «Γιατί;»

«Τότε γράψε αυτό», είπε η μαμά.

«Να γράψω αυτό; Τι εννοείς;»

«Καταλαβαίνεις τι θέλει να πει;»

«Ναι, αλλά...»

«Αν σ' αρέσει και το καταλαβαίνεις, τότε είναι δικό σου».

«Ναι, μα δεν είναι δικό μου στ' αλήθεια, μαμά, είναι της Αν Άσφορντ».

«Σημαίνει τίποτα για σένα;»

«Ναι, είναι σαν κάποιος που αγαπάς να θέλει να καθίσει και να σου μιλήσει».

«Ακριβώς. Άρα, αν σ' αρέσει και το καταλαβαίνεις, και σημαίνει κάτι για σένα, είναι δικό σου... γράψε αυτό».

«Και να βάλω το όνομά μου από κάτω;»

Ναι.

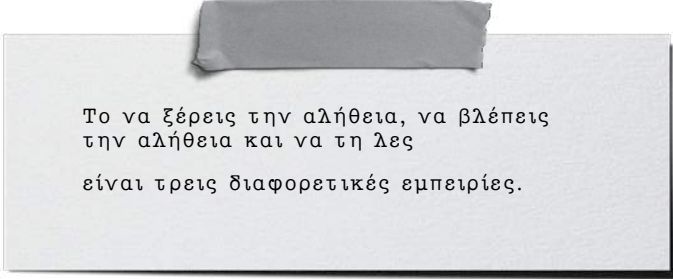
Το έκανα.

Και κέρδισα τον διαγωνισμό ποίησης της Α' Γυμνασίου.

Η μαμά δεν έλαβε την ανατροφή που ήθελε και, επειδή δεν της άρεσε η ζωή της, την αρνήθηκε και έχτισε τη δική της. Πάντα πίστευε ότι, αν κατανοείς κάτι, τότε μπορείς να το οικειοποιηθείς, να το ζήσεις, να το πουλήσεις και να κερδίσεις μετάλλια για αυτό. Λογοκλοπή; «Χέσ' το, μάλλον δεν θα τ' ανακαλύψουν ποτέ, κι αν τ' ανακαλύψουν, μπορούν μόνο να σε κατηγορήσουν και να σου πάρουν πίσω το μετάλλιο, οπότε αγνόησέ τους», λέει.

Είναι προφανές πως η μαμά μου με προετοίμαζε για να γίνω ηθοποιός πολύ πριν το κάνω επάγγελμα.

ΑΝΑΨΕ ΠΡΑΣΙΝΟ, ΦΥΓΑΜΕ!

Το να ξέρεις την αλήθεια, να βλέπεις
την αλήθεια και να τη λες
είναι τρεις διαφορετικές εμπειρίες.

Ενώ η μαμά μάς δίδαξε toλμηρό υπαρξισμό, ο μπαμπάς μάς δίδαξε κοινή λογική. Έδινε αξία στην ευγένεια, την πειθαρχία, την πίστη, την επιμονή, την εργασιακή ηθική, την ταπεινότητα, τις τελετουργίες μετάβασης κάθε είδους, τον σεβασμό στις γυναίκες και στο να βγάζει κανείς αρκετά χρήματα για την οικογένειά του. Ζωγράφιζε· έκανε μαθήματα μπαλέτου· έπαιξε στους Green Bay Packers· του άρεσε ο τζόγος, τα επιχειρηματικά σχέδια, να κερδίζει αντί να αγοράζει. Και ονειρευόταν να ανοίξει ένα ταβερνάκι στην παραλία της Φλόριντα, αν κατάφερνε ποτέ να «χτυπήσει» ένα ποσό αρκετά μεγάλο.

Αποδομώντας τον εαυτό του για να κατασκευάσει τους γιους του, ο μπαμπάς σεβόταν τα πορτοκαλί και φρόντισε να μάθουμε τα βασικά προτού αναπτύξουμε τη δική μας προσωπικότητα. Με ποδοσφαιρικούς όρους, μας δίδαξε να *μπλοκάρουμε και να μαρκάρουμε προτού παίξουμε ανοιχτά*.

Ήταν ξεκάθαρο ποιος ήταν ο άντρας του σπιτιού και, αν κάποιο από τα παιδιά του ήθελε να το αμφισβητήσει, έλεγε: «Ξέρεις πού θα με βρεις». Τον φοβόμασταν. Όχι επειδή μας είχε χτυπήσει ποτέ, αλλά επειδή ήταν ο πατέρας μας. Τον κοιτούσαμε με δέος. Ήταν πάνω από τον νόμο και την κυβέρνηση, και δεν ανεχόταν τους ηλίθιους, εκτός αν παραδεχόσουν πως είσαι

Jim McConaughey

Already a veteran of two Bowl games, big Jim McConaughey wants to wind up his collegiate career by playing in just one more New Year's Day classic . . . A 210-pound, six-foot, two-inch senior end from Metairie, La., the 22-year-old youngster was a defensive starter on Bear Bryant's Kentucky club which lost to Santa Clara in the 1949 Orange Bowl.

. . . Picks last season's Salad Bowl game and the Texas Tech struggle as his most-enjoyable experiences in football. "Our defense was working good in both of 'em," he grins . . . Jim started his athletic career at Metairie, played all sports there and was member of a nine-man track team which won the Louisiana state championship in 1947. He placed first in the low hurdles, second in high jump, joined with three other team mates to get seconds in the 880 and 440-yard relays and the football shuttle . . . He was a basketball center his sophomore and junior years, then "got too heavy for all those sports" . . .

JIM McCONAUGHEY

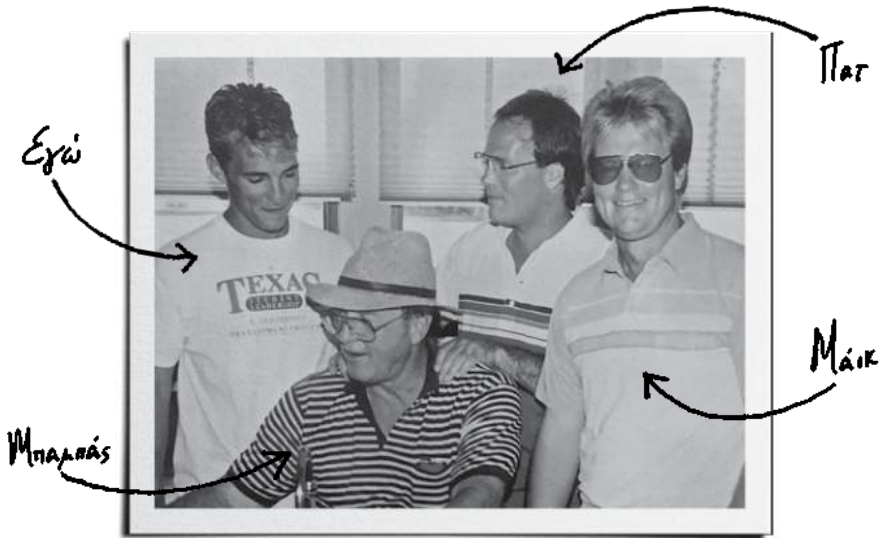
He went to Kentucky in 1948, where he was a freshman teammate of Babe Parilli . . . Jim married the beauty queen of Kentucky's freshman class of '49, making the lovely Kay his bride last Dec. 22 . . . "The Salad Bowl game was our wedding trip," he grinned . . .

A good dancer who likes "slow music," Jim says he "doesn't have time" for other hobbies or sports. But he does play an awful lot of defensive end for the Big Red and, due to his size, weight, experience and maneuverability, coaches are planning on using "The Bear" on offense, too, this trip.

His Number Is 88!

ηλίθιος. Ένας άντρας-αρκούδα ευαίσθητος απέναντι στους περιθωριακούς και τους αβοήθητους, είχε πάντα κάτι έξυπνο να πει για τον κόσμο και τον εαυτό του. «Προτιμώ να χάσω λεφτά διασκεδάζοντας παρά να βγάζω λεφτά πλύνοντας», έλεγε. Ήταν περήφανος και, αν του έδινες δεύτερη ευκαιρία, δεν το θα ξεχνούσε ποτέ. Μια φορά στα τέλη της δεκαετίας του '80, ένας τραπεζίτης είχε απορρύνει το δάνειο που θα τον ξελάσπωνε, κι εκείνος του είπε: «Μπορείτε να με απορρύνετε ή να βρούμε μια λύση μαζί». Πήρε το δάνειο και το έλυσαν μαζί. Του άρεσε να κάνει πάρτι, να πίνει μπίρα και να λέει ιστορίες, και είχε ταλέντο και στα τρία.

Ο Μάικ ήταν ο μεγαλύτερος γιος του. Είχε εμπλακεί περισσότερο στην ανατροφή του απ' ό,τι στον Πατ ή τη δική μου, επειδή, αφενός, ο Μάικ ήταν ο πρώτος και, αφετέρου, όσο μεγάλωνε, ο μπαμπάς έπρεπε να δουλεύει περισσότερο. Ο Μάικ ήταν γεμάτος αυτοπεποίθηση, καβγατζής, εργατικός, ψαγμένος, με μια χίπικη καρδιά, συμπονετικός με τους αδύναμους. Ψύχραιμος, ανθεκτικός στον πόνο, ο άνθρωπος που θες να έχεις κοντά σου στα δύσκολα. «Έχει έρθει τόσες φορές ξυστά στον θάνατο και έχει γλιτώσει», έλεγε η μαμά. «Για εσένα και τον Πατ μια προσευχή χρειάζεται, για τον Μάικ είναι περιττή».

Μεγαλώσαμε με σεβασμό για την Παλαιά Διαθήκη, ήμασταν θρησκευόμενη οικογένεια, αλλά όχι υπερβολικά. Όχι, οι αρχές των γονιών μας περιλάμβαναν και τις πιο ελεήμονες διδασκαλίες του Ιησού.

Όταν ο Μάικ ήταν στο λύκειο, άρχισε να μακραίνει τα μαλλιά του τόσο πολύ, που ο προπονητής της ποδοσφαιρικής ομάδας τού ζήτησε να τα κόψει. Ο μπαμπάς συμφώνησε, μα ο Μάικ αρνήθηκε.

Σχετικά με τον συγγραφέα

Ο Μάθιου Μακόναχι είναι ο γιος των Τζιμ και Κέι Μακόναχι, οι οποίοι πήραν διαζύγιο μεταξύ τους δύο φορές και ξαναπαντρεύτηκαν τρεις, είναι παντρεμένος και πατέρας τριών παιδιών. Θεωρεί τον εαυτό του τυχερό άνθρωπο, αφηγητή κατ' επάγγελμα, γράφει ποίηση και είναι απογοητευτικός ως μουσικός (αλλά έι, υπάρχει ακόμα καιρός). Είναι εξαιρετική παρέα για ένα μεγάλο οδικό ταξίδι, πιστεύει ότι δεν υπάρχει πρόβλημα να πιει κανείς μια μπίρα στον δρόμο για την εκκλησία και νιώθει καλύτερα όταν μοχθεί. Ο Μάθιου είναι άνθρωπος του σκοπού, αισθάνεται σαν στο σπίτι του όταν βρίσκεται στον κόσμο, του αρέσει να συγκρίνει πριν αντιπαραβάλει και αναζητά συνεχώς τους κοινούς παρονομαστές στη ζωή. Λατρεύει να σιγοτραγουδά, έχει ταλέντο να σφυρίζει, του αρέσει να παλεύει, έχει μανία με την ετυμολογία και είναι ταξιδιώτης του κόσμου, πιστεύει ότι οι ουλές είναι τα αυθεντικά τατουάζ και έχει αποκτήσει με φυσικό τρόπο περισσότερα μαλλιά στα πενήντα του από ό,τι στα τριάντα πέντε. Έχει κερδίσει έξι διαγωνισμούς πόσης νερού παγκοσμίως, λέει προσευχή πριν από κάθε γεύμα, επειδή έτσι το φαγητό είναι πιο νόστιμο, είναι σπουδαίος στο να δίνει στους άλλους παρατσούκλια, μελετά γαστρονομία και αρχιτεκτονική, λατρεύει τα τσίχλεπεργκερ και το τουρσί άνηθου, μαθαίνει να λέει «Συγγνώμη», και μία φορά την εβδομάδα απολαμβάνει ένα καλό κλάμα στην εκκλησία. Εάν πετύχει δική του ταινία στην τηλεόραση, δεν κάθεται να την παρακολουθήσει, του αρέσει να κάνει πράγματα για να δει αν μπορεί να τα φέρει εις πέρας, ποτέ δεν πέφτει για ύπνο κρατώντας μνησικακία και πρόσφατα έμαθε ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι να έχει κανείς δίκιο. Θα προτιμούσε να είναι ναύτης παρά αστροναύτης, είναι καλός χορευτής, προτιμά την πεποίθηση παρά το συμπέρασμα και πιστεύει ότι όλοι οι καλοί άνθρωποι δεν είναι τύραννοι, ο καθένας με τον δικό του τρόπο.

Το 2009, ο Μάθιου και η σύζυγός του Καμίλα ίδρυσαν το μεταλυκειακό πρόγραμμα σπουδών j.k. livin Foundation, που βοηθά νέους που διατρέχουν κίνδυνο σε πάνω από πενήντα δύο μη προνομιούχα λύκεια σε ολόκληρη τη χώρα να κάνουν πιο ορθές επιλογές σε ό,τι αφορά τον νου, το σώμα και το πνεύμα τους. Το 2019, ενώ έγραφε αυτό το βιβλίο, ο Μακόναχι έγινε καθηγητής εργαστηρίου στο Πανεπιστήμιο του Τέξας στο Οστιν, όπου διδάσκει την τάξη που δημιούργησε, που ονομάζεται Script to Screen (Από το Σενάριο στην Οθόνη). Εκτός από ιδιοκτήτης του MLS Austin FC, είναι επίσης Υπουργός Πολιτισμού/Μ.Ο.Ο. για το Πανεπιστήμιο του Τέξας και την πόλη του Οστιν, ένας ακόμα ρόλος και τίτλος που ο ίδιος δημιούργησε. Εξακολουθεί να είναι το πρόσωπο της εταιρείας Lincoln Motor Company και Διευθυντής Δημοσιονομικού για το bourbon Wild Turkey, και συν-δημιούργησε το πιο αγαπημένο του bourbon στον πλανήτη, που ονομάζεται Longbranch. Ο Μάθιου προτιμά τα ηλιοβασιλέματα παρά τις ανατολές.

jklivinfoundation.org

greenlights.com

Instagram: @officiallymeconaughey

Twitter: @McConaughey

Facebook.com/MatthewMcConaughey